

Dec. 17. - 1948

KÉT VILÁGRÉSZT SZÓRAKOZTAT, DE Ő MAGA NEM SZÓRAKOZIK

Beszélgetés Kapitány Annyval

Irtta: GÁSPÁR GÉZA

Csak néhány hónapja van Amerikában, de most már New Yorkban is felfedezték és beszélnek róla, rajonganak érte... Noha felkapott híresség volt Pesten, itt újra és előről kellett elkezdenie, de ma már a West Side, a Greenwich Village, a Park Avenue közönsége is számon tartja a nevét.

Kapitány Anny dalai színes fényfoltok az élet tompa fényű sötét kelméjén... Az ostrom utáni Pest fedezte fel, lázasan hallgatták rádiószámait, lemezeinek kelendősége levert minden rekordot s a híres pesti kávéházak aszerint virágoztak, vagy mentek tönkre, hogy Kapitány Anny énekelt-e bennük vagy máshová csábították onnan.

Egy kicsit a szociológiai kíváncsiság is vezérel, amikor be akarok számolni a pesti dizőz életéről. Előre jelzem: a riport csalódást fog kelteni, mert magam is csalódtam... Azt hittem, csupa ragyogás, csupa fény lesz a beszámoló, de bizony csak örökös munka, szüntelen robot és fárasztó kötelességtudás az, amiről be tud számolni Kapitány Anny, amikor magáról beszél.

— Tizenhárom éves koromban templomi miséken fedezték fel, hogy hangom van... Apám és nagybácsim, az apátplébános énektanárnőnek akartak kiképezni... Anyám, kitől a hangomat is örököltem, színpadra szánt... Engem is a színpad vonzott s így történt, hogy még 16 éves sem voltam, amikor edesanyám segítségével megszöktem és Bécsben vállaltam artista szerződést... Bécs, Prága, Osló, Kopenhága, Hamburg, Berlin, Varsó voltak az állomásaink... Sikerem volt és egyuttal tanultam is...

— Varsóban ért utol az ostrom és a pogromok borzalmas élménye... Pincékben, ódúkban rejtezkedve éltük át a leirhatatlan borzalmakat... Meghasonlott lélekkel Pestre menekültem, de alig értem haza itt is kitört a nazi téboly. Ostrom, rejtezkedés, nyomor, kinszenvedés, utána csak a puszta életünket nevezhettük magunkénak...

— Azután elkezdtem éne-

kelni... A rádión kezdtem... Lemezeket folytattam... Amikor bejöttek az amerikai katonák, a volt Park klubban társalgót állítottak fel számukra... A sok közül engem választottak, hogy daloljak nekik... Horváth Jenővel, a fiatal zeneszerzővel együtt vállaltunk szerződést, este kísért a zongorán, nappal komponált...

— Hallatlanul igénybe voltam véve... Rádió, lemezek, fellépések, próbák... Mialatt a lapok legendás számokat kürtöltek világgá, hogy mennyit keresek, kiderült, hogy mindent szétvisznek a költségek.

— Így élek most is... Fárasztó munkával készülök, mert kidolgozom a legapróbb részletet is... Örökös elégtelenség hajt, apró nüanszok, árnyalások, száz kis részlet aggasztanak, de a végén friss és modern minden szám...

— Szeretem a költőket, a komoly verseket, Adyt, Babitsot, legszívesebben az ő verseiket énekelném... De nem vagyok vig természet... Sokkal komolyabban veszem az életet, a művészetet, sőt önmagamot is, semhogy az lehetnék. Szórakoztatom a közönséget, de én magam nem szórakozhatom.

S ebben a hangban beszél tovább... Megtudjuk, hogy vőlegénye Párisban várja, hogy itt New Yorkban is az a tehetséges ügyvéd manageli ügyeit, aki Pesten segítette őt felfedezni...

Ime ilyen a felkapott, divatos pesti dizősz élete Amerikában... Új színeket, új melódiákat hozott, esténként zugó tapsvihar üdvözli, de elhozta a mai Európa bánatát is... S úgy látszik, épen ez az enyhe kis világfájdalom teszi, hogy itt is hisznek neki, rajonganak érte... Tudják, hogy mindenért megszenvedett már.